

opusdei.org

Dar viery je pre všetkých veriacich výzvou, aby spolupracovali na evanjelizácii

Posolstvo Svätého Otca
Benedikta XVI. k 45. svetovému
dňu modlitieb za duchovné
povolania 13. apríl 2008, Štvrtá
velkonočná nedeľa

07.04.2008

Drahí bratia a sestry!

1. Na Svetový deň modlitieb za duchovné povolania, ktorý sa bude sláviť 13. apríla 2008, som zvolil tému: „Duchovné povolania v službe Cirkvi – misijné poslanie.

Zmŕtvychvstalý Kristus zveril apoštolom toto poslanie: „Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého” (Mt 28, 19) a uistil ich: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta” (Mt 28, 20). Cirkev je misijná ako celok i v každom svojom členovi.

Hoci v sile sviatostí krstu a birmovania je každý kresťan povolaný svedčiť o evanjeliu a ohlasovať ho, misijný rozmer je osobitne a dôverne spojený s kňazským povolaním. V zmluve s Izraelom Boh zveril vyvoleným osobám, ktoré povolal a poslal vo svojom mene medzi ľud, poslanie byť prorokmi a kňazmi. Tak to urobil napríklad s Mojžišom: „Pod”, – povedal mu Pán –, „pošlem ťa k faraónovi! Vyvedieš môj ľud,

Izraelitov, z Egypta!... keď vyvedieš ľud z Egypta, budete uctievať Boha na tomto vrchu” (Ex 3, 10. 12). Rovnako to bolo aj s prorokmi.

2. Prislúbenia dané otcom sa naplno uskutočnili v Ježišovi Kristovi. V tejto súvislosti Druhý vatikánsky koncil hovorí: „Prišiel teda Syn, poslaný od Otca, ktorý si nás v ňom ešte pred stvorením sveta vyvolil a predurčil, aby sme boli jeho deťmi, pretože v ňom sa mu zapáčilo zjednotiť všetko (porov. Ef 1,4 – 5 a 10). A preto Kristus, aby splnil Otcovu vôľu, založil na zemi nebeské kráľovstvo, zjavil nám jeho tajomstvo a svojou poslušnosťou uskutočnil vykúpenie“ (dogmatická konštitúcia o Cirkvi *Lumen gentium*, 3). Ježiš si pri verejnom účinkovaní už počas kázania v Galilei vybral za najbližších spolupracovníkov vo svojom mesiášskom poslaní učeníkov. Napríklad pri príležitosti rozmnoženia chlebov, keď apoštolom

povedal „vy im dajte jesť!“ (Mt 14, 16), ich povzbudil k tomu, aby sa postarali o núdzny zástup, ktorému chcel nielen ponúknuť jedlo na utíšenie hladu, ale aj zjaviť pokrm, „ktorý ostáva pre večný život“ (Jn 6, 27). Viedol ho k tomu súciti, lebo prechádzajúc mestami a osadami stretával zmorené a sklesnuté zástupy ľudí, ktorí boli „ako ovce bez pastiera“ (Mt 9, 36). Z tohto pohľadu, plného lásky, vyviera aj jeho výzva k učeníkom: „Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu“ (Mt 9, 38) a Dvanástich posielal s presnými inštrukciami najskôr „k ovciam strateným z domu Izraela“ (Mt 10, 6). Keď sa zamyslíme nad touto staťou z Matúšovho evanjelia, ktorá sa bežne nazýva „misijná reč“, nájdeme v nej všetky aspekty charakterizujúce misijnú činnosť kresťanského spoločenstva, ktoré chce ostať verné Ježišovmu príkladu a učeniu. Odpovedať na Pánovo povolanie zahŕňa aj nutnosť

rozvážne a jednoducho čeliť každému nebezpečenstvu, dokonca aj prenasledovaniu, pretože „žiak nie je nad učiteľa ani sluha nad svojho pána“ (Mt 10, 24). Tým, že sa učeníci stali s Majstrom jedno, nie sú už pri ohlasovaní nebeského kráľovstva sami, ale koná v nich sám Ježiš: „Kto vás prijíma, mňa prijíma. A kto prijíma mňa, prijíma toho, ktorý ma poslal“ (Mt 10, 40). Okrem toho hlásajú všetkým národom „pokánie na odpustenie hriechov“ (Lk 24, 47) ako skutoční svedkovia, „vystrojení mocou z výsosti“ (Lk 24, 49).

3. Práve preto, že ich Pán poslal, dostávajú Dvanásti meno „apoštoli“, lebo majú chodiť po cestách sveta a ohlasovať evanjelium ako svedkovia Kristovej smrti a zmŕtvychvstania. Sv. Pavol píše kresťanom v Korinte: „My však [apoštoli] ohlasujeme ukrižovaného Krista“ (1 Kor 1, 23). Kniha Skutky apoštolov prisudzuje v tomto evanjelizačnom procese veľmi

dôležitú úlohu apoštolom, ale aj ďalším učeníkom, ktorých misijné povolanie vzišlo z okolností daných prozreteľnosťou, často bolestných, ako bolo vyhodenie z vlastnej krajiny pre nasledovanie Ježiša (porov. 8, 1 – 4). Duch Svätý však umožňuje premeniť túto skúšku na príležitosť milosti, aby sa tak stala podnetom na ohlasovanie Pánovho mena ostatným národom, a tým na rozšírenie okruhu kresťanského spoločenstva. Ide tu o mužov a ženy, ako píše sv. Lukáš v Skutkoch apoštolov, „ktorí vydali svoj život za meno nášho Pána Ježiša Krista“ (15, 26). Prvý medzi všetkými, ktorého povolal sám Pán, aby sa stal pravým apoštolom, je bezpochyby Pavol z Tarzu. Príbeh Pavla, najväčšieho misionára všetkých čias, nám z mnohých hľadísk ukazuje, aký úzky je vzťah medzi povolaním a poslaním. Pavol, obvinený svojimi nepriateľmi z toho, že nebol splnomocnený na apoštolát,

opakovane sa odvoláva na povolanie priamo od Pána (porov. Rim 1, 1; Gal 1, 11 – 12. 15 – 17).

4. To, čo „ženie“ apoštolov (porov. 2 Kor 5, 14), je tak na počiatku, ako aj neskôr, vždy „Kristova láska“. V priebehu stáročí kráčali nespočetní misionári v stopách prvých apoštolov ako verní služobníci Cirkvi, poslušní pôsobeniu Ducha Svätého. Druhý vatikánsky koncil konštatuje: „Hoci povinnosť šíriť vieru podľa svojich možností zaväzuje každého Kristovho učeníka, predsa Kristus Pán vždy povoláva spomedzi svojich učeníkov tých, ktorých on sám chce, aby boli s ním a aby ich poslal kázať všetkým národom“ (dekrét *Ad gentes*, 23). Kristovu lásku odovzdávajú bratom príkladom a slovami; celým životom. „Zvláštne povolanie misionárov na celoživotný úväzok“ – napísal môj ctený predchodca Ján Pavol II. – „má aj ďalej svoju úplnú platnosť. Stelesňuje

príklad misionárskeho nasadenia Cirkvi, ktorá je stále odkázaná na radikálnu a celkovú odovzdanosť, na nové a odvážne impulzy“ (encyklika *Redemptoris missio*, 66).

5. Medzi osobami plne sa venujúcimi službe evanjeliu sú kňazi povolaní zvláštnym spôsobom, aby šíрили Božie slovo, vysluhovali sviatosti – osobitne Eucharistiu a sviatosť zmierenia – a tiež slúžili najmenším, chorým, trpiacim, chudobným i tým, ktorí prekonávajú ťažké situácie v oblastiach, kde sú niekedy ešte zástupy ľudí, ktorí sa dodnes opravdivo nestretli s Ježišom Kristom. Misionári im poskytujú prvé ohlasovanie o jeho spasiteľnej láske. Štatistiky svedčia o tom, že vďaka pastoračnému pôsobeniu týchto kňazov, celkom zasvätených spáse bratov, počty pokrstených každým rokom rastú. V tomto kontexte si osobitnú zmienku zasluhujú „kňazi fidei donum, ktorí

svojou kompetenciou a s veľkodušným nasadením budujú spoločenstvá, ohlasujúc im Božie slovo, a lámu chlieb života, nešetriac sily v službe misijného poslania Cirkvi. Treba sa poďakovať Bohu za toľkých kňazov, ktorí trpeli až po obetu svojho života v službe Kristovi... Ide o dojemné svedectvá, ktoré môžu inšpirovať toľkých mladých, aby teraz oni nasledovali Krista a venovali svoj život druhým, a tak nachádzali pravý život“ (posynodálna apoštolská exhortácia *Sacramentum caritatis*, 26).

Prostredníctvom svojich kňazov je Ježiš prítomný medzi ľuďmi dnešnej doby, až po tie najvzdialenejšie končiny zeme.

6. Vždy bolo v Cirkvi aj nemálo mužov a žien, ktorí sa vedení Duchom Svätým rozhodli radikálnym spôsobom žiť evanjelium, skladajúc sľuby čistoty, chudoby a poslušnosti. Tento zástup rehoľníkov a

rehoľníčok, patriacich k mnohým inštitútom kontemplatívneho či aktívneho života, má „doposiaľ najväčší podiel na šírení evanjelia vo svete“ (dekrét Ad gentes, 40).

Rehoľníci kontemplatívneho života svojou vytrvalou modlitbou v spoločenstve nepretržite prosia za celé ľudstvo; rehoľníci aktívneho života zasa svojou charitatívnou činnosťou rôzneho druhu vydávajú živé svedectvo o Božej láske a milosrdenstve. O týchto apoštoloch našich čias Boží služobník Pavol VI. povedal: „Vďaka svojmu rehoľnému zasväteniu môžu dobrovoľne a slobodne všetko zanechať a odísť hlásať evanjelium až na kraj sveta.

Vo svojej práci sú horliví a ich apoštolát je často veľmi originálny a až geniálny, čo vzbudzuje obdiv. Sú veľkodušní a nachádzame ich v misiách často ako predsunuté hliadky, pričom riskujú svoje zdravie a niekedy aj život. Áno, Cirkev je im

naozaj veľmi zaviazaná“ (apoštolská exhortácia Evangelii nuntiandi, 69).

7. Navyše, aby Cirkev mohla pokračovať vo vykonávaní misijného poslania, ktoré jej zveril Kristus, a nechýbali jej evanjelizátori, ktorých svet potrebuje, nesmie sa v kresťanských komunitách zanedbávať trvalá výchova mladých aj dospelých k viere a vo veriacich sa musí zachovať živý, aktívny zmysel pre misijnú zodpovednosť a solidárnu účasť s národmi sveta. Dar viery je pre všetkých veriacich výzvou, aby spolupracovali na evanjelizácii. Toto vedomie treba živiť ohlasovaním a katechézou, liturgiou a trvalou výchovou k modlitbe, pričom sa posilňuje preukazovaním pohostinnosti a milosrdnej lásky, praxou duchovného sprevádzania, reflexie a rozlišovania, ako aj pastoračným plánovaním, ktorého integrálnou súčasťou je starostlivosť o povolania.

8. Iba v duchovne kultivovanej pôde budú kvitnúť povolania k služobnému kňazstvu a k zasvätenému životu. Kresťanské spoločenstvá, ktoré intenzívne prežívajú misijný rozmer tajomstva Cirkvi, sa totiž nikdy neuzavrú samy do seba. Misijné poslanie, ako svedectvo o Božej láske, sa stane osobitne účinným, keď sa prežíva v rámci spoločenstva, „aby svet uveril“ (Jn 17, 21). Duchovné povolania sú darom, o ktorý Cirkev každodenne prosí Ducha Svätého. Podobne ako vo svojich počiatkoch, i dnes sa cirkevné spoločenstvo

zídu okolo Panny Márie, Kráľovnej apoštolov, učí od nej vyprosovať od Pána nových apoštolov, ktorí budú vedieť prežívať takú vieru a lásku, aká je pre toto poslanie nutná.

9. Túto úvahu venujem všetkým cirkevným spoločenstvám, aby si ju osvojili a aby z nej čerpali v prvom

rade podnet na modlitbu. Tých, ktorí sa veľkodušne a s vierou venujú službe povolaniam, povzbudzujem, a vychovávateľom, katechétom i všetkým ostatným, no zvlášť mladým na ceste k duchovnému povolaniu, zo srdca zasielam osobitné apoštolské požehnanie.

Vo Vatikáne 3. decembra 2007

Benedikt XVI.

Vatican Information Service

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/dar-viery-
je-pre-vsetkych-veriacich-vyzvou-aby-
spolupracovali-na-evanjelizacii/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/dar-viery-je-pre-vsetkych-veriacich-vyzvou-aby-spolupracovali-na-evanjelizacii/)
(13.08.2025)